

sit laadne Hoved ned i Blaaklokken ligesom en tørstig Tysker i et Ølkrus. Og saa skulde vi Mennesker mangle Evne til at indrette os det menneskeligt her i Verden! ... Slaa dog alle Griller af Hovedet, kære Ven! De vil engang komme til at fortryde det, hvis De ikke nu tager imod Livets elskværdige Indbydelse! Jeg vil fortælle Dem, at min Fætter, Stiftsprovsten, udtrykkelig talte til mig om et ledigt Embede, som vilde passe udmærket for Dem. En dejlig Egn med Skov og Sø, en udmærket Præstegaard i gammeldags, idyllisk Stil — Mage til den dernede i Sandinge — med en prægtig Have for Deres Børn at lege i, ikke mere end en god Fjerdingvej til Annekset og en højst fredelig Befolkning. Ikke sandt! Det er sandelig ikke til at kimse af! ... Hvad siger De? Kan det virkelig ikke friste Dem?”

Emanuel stod vedblivende tavs og saae mod Jorden. Paterens Ord og Haandbevægelse, det øde, ørkenagtige Sted, hvorpaa de stod, den store Stilhed omkring dem, og dette vide Syn ud over den frugtbare Slette ... alt dette drog ham underfuldt tilminde hint Øjeblik i hans Herre og Mesters jordiske Liv, da Fristeren kom til ham og sagde: „Fald ned for min Fod, og jeg vil give dig al denne Verdens Herlighed!“ — Alt blev ham i det samme aabenbart. Han forstod, at Gud ved den fremmede Mand paany havde villet prøve hans Troskabs Styrke, forsøge hans Mod til at følge ham paa Troens svimlende Sti ... „Verdens Børn til Forargelse“.

Han løftede Hovedet. Der hvilede som et forklarende Lys over hans Træk, idet han sagde:

„De mener mig det vistnok godt, Hr. Pastor. Men ... jeg nævne det før ... vi forstaar neppe hinanden. Vore Veje er ikke de samme, og for hver Dag, der gaar, vil de fjernes mere. Dette beder jeg Dem sige til dem, der har sendt Dem til mig. Sig dem, at jeg er inderlig bedrøvet over at maatte volde dem Sorg. Og dog er jeg fuld af Fortrøstning. Sig dem, at jeg daglig beder til, at vi engang skal mødes for Herrens Aasyn. — Guds Fred, Hr. Pastor!“